

Jann Sjørnsen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti glæder vi os naturligvis over resultatet af folketingsvalget. Det er jo det resultat, der har gjort, at vi igen er repræsenteret på Tinge og også kan benytte Folketingets talerstol til at være med til at påvirke lovgivningen i vores land.

Et af de spørgsmål, som vi søgte at sætte afgørende fokus på i valgkampen, var spørgsmålet om, hvilke værdier vores samfund skal bygge på, ja, hvilke værdier vi dybest set skal tage med os ind i det næste årtusind. Jeg vil godt her i begyndelsen af min tale notere mig, at statsministeren i sin redegørelse i forgårs for Folketinget netop brugte ordet værdier adskillige gange. Jeg synes måske nok, at problemet i den sammenhæng var, at det var lidt svært at finde ud af, hvilke fine begreber han rent faktisk tillagde værdi, og hvad han markedsførte.

I regeringsgrundlaget udnævnes den personlige frihed, samhørigheden og fællesskabsfølelsen til regeringens værdigrundlag, og ved at fremhæve både modsatrettede borgerlige og socialistiske kardinalyder på samme tid tror statsministeren måske, at han har foretaget en helgardering, men efter min mening fortaber det sig faktisk lidt i tågerne, hvad han forstår ved disse begreber.

For Kristeligt Folkeparti handler de grundlæggende værdier om menneskeværd og respekt for det enkelte menneske. Det handler om familien og de nære fællesskabers værdi som samfundets livsceller, om ansvarlig forvaltning af miljøet, og endelig handler det om de kristne kulturværdier.

Det nye regeringsgrundlag og åbningsredegørelsen viser, at statsministerens historiske og politiske bevidsthed ikke går så meget længere tilbage end til 1993, hvor han tiltrådte som statsminister, og hvor alt godt og bevaringsværdigt i det danske samfund åbenbart tog sin begyndelse. Derfor bliver jeg nødt til at sige her ved indledningen, at statsministeren ikke skal regne med Kristeligt Folkepartis tilslutning til et lovforslag, om det måtte komme, som går på, at vi skal ændre vores tidsregning, så vi kommer til at skrive »år 6 efter Nyrup«. Men bortset fra det synes jeg, det er positivt, at også statsministeren har taget fat på den grundlæggende værdidebat. Den trænger vores samfund til.

Familien er for Kristeligt Folkeparti absolut et af de vigtigste værdispørgsmål overhovedet. Statsministeren har ret i, at opgaven også for dette Folketing er at få familieliv og arbejdsliv

til at hænge langt bedre sammen, end det gør i dag. Jeg vil også give statsministeren ret i, at det ikke er en opgave, som Folketing og regering kan løse alene. Forældrene har et kæmpeansvar i denne sammenhæng, men et ansvar, som jeg tror at langt de fleste forældre er sig bevidst. De er villige til at vælge tid til børn i stedet for ting. Det viste den succes, som børnepasningsorloven var, ikke mindst da antallet af forældre på børnepasningsorlov toppede i FN's familieår 1994.

Det er også rigtig, at arbejdsmarkedets parter har et utrolig stort ansvar, som de må være sig bevidst, og som måske ikke just er det, der præger de igangværende – og måske forhåbentlig næsten overståede – overenskomstforhandlinger allermest.

Når det er sagt, synes jeg også, det er væsentligt at understrege, at regering og Folketing så sandelig også har et enormt stort ansvar, og jeg må sige – for jeg lægger nu vægt på at starte med de punkter i regeringens grundlag og i statsministerens redegørelse, hvor Kristeligt Folkeparti faktisk er skuffet over regeringen – at for os at se tørrer regeringen ansvaret af på arbejdsmarkedets parter og på kommunerne, når det gælder om netop at skabe større sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv.

Kommunerne skal skaffe plads til de mange børn, der har behov for pasning. Javel! Også i Kristeligt Folkeparti støtter vi tanken om en pasningsgaranti, men vi synes, det er fuldstændig bevidstløst at fortsætte med at ville opfylde den pasningsgaranti ved at bygge nye institutioner og ved at stuve endnu flere børn ind i de daginstitutioner, vi allerede har, med en kvalitetsforringelse som følge af selve børnepasningen.

Vi vil langt hellere, at børnepasningsgarantien blev opfyldt ved, at man gav forældrene større valgfrihed, at man forbedrede børnepasningsorloven, så ydelsen igen kom op på 80 pct. af dagpengemaksimum, og at man lod pengene følge barnet, sådan at forældrene selv kunne vælge, hvordan børnene skulle passes. Det ville ret beset, viser historien, når man ser på, hvad der skete, da den gode børnepasningsorlov stadig eksisterede med dens ydelse på 80 pct. af dagpengemaksimum, betyde, at så vælger især småbørnsforældre i langt højere grad at passe deres børn selv.

Jeg synes, det er lidt grotesk, at man i regeringsgrundlaget taler om større valgfrihed for forældrene, og så ser det i relation til, at de får